

των ἐνδοί, συνηγὸρει ἀκόμη πρὸς τὴν Λουίζαν ὑπὲρ τῆς παραχωρήσεως μιᾶς ρίζης.

Ἀλλὰ βλέπων ὅτι ἡ εὐγλωττία του ἀπέβαινε ἀνωφελὴς καὶ ὅτι ὁ ἀποχωρισμὸς ἦν ἀποφασισμένος.

— Τῷ ὄντι, προσέθετο διὰ τοῦ μᾶλλον προστατευτικοῦ ὕφους του, ὁ Κ. Ἐρβεῦ δὲν δύναται νὰ ριζώσῃ ἐδῶ διὰ μιᾶν δάλειαν . . . Ἄς ἀναχωρήσῃ ἀφίνων εἰς ἐμὲ πληρεξουσιότητα ἀναδέχομαι τὰ συμφέροντά του καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσω . . .

Ἐνταῦθα διελύθη ἡ συνεδρίασις τοῦ μὲν Μορισῶ σὺραντος τὸν Λέοντα μεθ' ἑαυτοῦ, τῆς δὲ Λουίζης μὴ τολμώσης νὰ προσβλέψῃ τὴν Ἀγγελικὴν καὶ τῆς Ἀγγελικῆς μὴ τολμώσης νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς καρδίαν. (Ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΛΕΓΕΙΟΝ.

Τῆς εἰρκτικῆς τοῦ ζῆν δεσμώτης ἀνυψῶ θρηνηῶδες ὄμμα

Εἰς τῶν οὐρανῶν τὸ δῶμα.

ὦ! ἂν ἠδυνάμην, λέγω, τὰς ἀλύσεις μου νὰ θραύσω

Καὶ τὸ ἄστρον τῶν ἐρώτων ἐκ τοῦ σύνεργος νὰ ψαύσω! . .

Καὶ οἰκτιρῶν εἰς τὸ δάκρυ τῶν ἀλγούντων, ἡ σελήνη

Τ' οὐρανοῦ, τὴν γῆν ἀφίνει,

Κ' εἰς τὴν γῆν μας καταβῆσα καὶ θεὰς λαβοῦσα σχήμα,

Τῆς θολῆς ὑπάρξεώς μου τὸ θολὸν χρυσῶναι κῆμα.

Εἶσαι οὐ τὸ αἶρον ἄστρον τὸ περιβλήμα τοῦ κόσμου,

Ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς μου,

Καὶ τὸ ἄστρον τὸ προδίδον φῶς ἡλίου πλαωμένον

Εἰς αἰθέρας παραδείσου, εἰς τὴν ὄρασίμ μας ξένου;

ὦ! ποσάκις, ἄστρον, ὅταν τὰς ἐρήμοις μου φωτίης,

Τῶν δεσμῶν μου μὲ χωρίζεις,

Κ' εἰς τὴν ὑπαρξίν μου ξένος καὶ τῆς ὕλης ὑπεράνω,

Εἰς ἐκστάσεων ἀγνώστους ἀτμοσφαιρας ἔνθευς φθάνω!

Ἄστρον φέρον τὰς μεγάλας παλῆροίας τοῦ νοῦς μου!

Εἰς τὴν κύμανσιν τοῦ κόσμου

Σ' ἀτενίζω φωσφορίζον, καὶ χρυσοῦν τὸ κόσμον βλέπω,

Ἐνῶ ἔρημον τὸ βῆμα πρὸς ἀγνώστους χώρας τρέπω.

Πλὴν καὶ ὅταν τοῦ θαλάτου μὲ σκιάσουν αἱ γέλαι,

Τὴν χρυσαύγειάν σου στέλλε·

Κ' εἰς αὐτοὺς ἐὰν πλαῶμαι τοὺς κευθμῶνας τῆς ἀβύσσου,

Τὴν φωταύγειαν θὰ βλέπω τ' οὐρανοῦ παραδείσου.

Μίρων

Η ΡΩΜΗ

Ἡ περίφημος καὶ μεγαλοπρεπὴς πόλις Ῥώμη, ἢ ὁ Ῥωμύλος ἐθεμελίωσε κατὰ τὸ 3251 ἔτος ἀπὸ κ. κ (ἦτοι τὸ 753 π. Χ.) οὕτω ἀρχήθεν σχήματος τετραγώνου, περιελάμβανεν ἐντὸς τῶν τειχῶν αὐτῆς τὸ Παλατιον ὄρος, ἐφ' οὗ τὸ πάλαι ὀρθεῖς εἶχε τὴν οἰκίαν ἐνθα διήγαγε τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Ἐπειτα ἐξ αὐτοῦ νῦρῦνθη πολὺ δὲ μᾶλλον παρὰ τῶν διαδόχων αὐτοῦ βασιλέων καὶ ἰδίως ὑπὸ τοῦ Σερουτοῦ Τυλλίου, ὅστις οὕτως ἐξέτεινε τὰ τείχη αὐτῆς, ὥστε, πρὸς τοῖς ἤδη περιελημμένοις ὄρεσι Παλατίω, Καπιτωλίω, Κελλίω καὶ Ἄβεντίνω, περιεκλείσθησαν καὶ οἱ λόφοι Ἡκυλίνο, Οὐμίναλιος καὶ Κουίρινο. Ἐκ τῶν ἑπτὰ τούτων λόφων ἡ Ῥώμη ὠνομάσθη ἑπτάτοπος πόλις.

Ὁ περίβολος αὐτῆς ἔμεινεν ἀναξήτος ἀπὸ τοῦ Σερουτοῦ Τυλλίου ἄχρι τοῦ βασιλευσάντος τῷ 270 ἔτει μ. Χ. Αὐτοκράτορος Αὐρηλιανοῦ, ὅστις ἐπέξτεινεν αὐτὸν, περιτειχίσας ἐν τῇ πόλει τὸ πεδῖον τοῦ Ἄρεως, τὸν λόφον Πίγκιον, καὶ τὴν Ὀστρακίνην πεδιάδα, ἥτις οὕτως ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ παρ' αὐτῇ σχηματισθέντος ἐξ ὀστρακίων λόφου. Μετέπειτα ἐπληρῆθη ἐπὶ Λέοντος Δ' καὶ διὰ τῆς γενομένης ἐντὸς τῶν τειχῶν προσθήκης τοῦ Οὐατικανοῦ λόφου.

Ἡ παρούσα τῆς Ῥώμης περιοχὴ ὀλίγον διαφέρει τῇ ὀρισθείσῃ ὑπὸ τοῦ Αὐρηλιανοῦ ἀλλὰ τὰ μὲν τείχη εἰσι σχεδὸν ὅλα μεταγενέστερα αὐτοῦ, αἱ δὲ ἀρχαιότεραι πύλαι ἀνήκουσι τῷ Ὀνωρίω, ὡς ἀναγινώσκεται ἐπὶ τῆς πύλης τοῦ Ἁγ. Λαυρεντίου, καὶ παρὰ τῇ πύλῃ Μαγίβρη. Ἡ περιφέρεια τῆς πόλεως ἐστὶ δεκαεὶ καὶ ἡμίσεος ἰταλικῶν μιλίων, καὶ τὸ πλεῖστον τῆς ἐκτάσεως ταύτης κατέχεται ὑπὸ ἀγροικῶν, παραδείσων, κήπων καὶ ἀμπελώνων.

Αἱ πύλαι τῆς πόλεως εἶσαι δεκαεὶ [ὠνομάζονται οὕτω· Πύλη τοῦ Λαοῦ, Πίγκανη, Σαλᾶρα, Πία, Ἁγ. Λαυρεντίου, Μαμίουρη, Ἁγ. Ἰωάννης, Λατίνη, Ἁγ. Σεβαστιανός, Ἁγ. Παῦλος, Πορτύεσσα, Ἁγ. Παγκράτιος, Καβαλλεγιέρου, Φαββρίκη, Ἀγγελικὴ καὶ Κάστρα. Αἱ τέσσαρες τελευταῖαι κατεσκευάσθησαν τῷ 850 ἔτει παρὰ τοῦ μνησθέντος Λέοντος Δ', ὅτε περιτειχίσας τὸν Οὐατικανὸν λό-